

15. møde.

Fredag den 13. november kl. 13.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler udenrigsministeren, at han i henhold til forretningsordenens § 19 ønsker så vidt muligt fredag den 13. november d. å. at give tinget en redegørelse vedrørende de europæiske markedsforhandlinger.

Medlemmer af folketinget Foged, Erik Eriksen, Asger Jensen, Krogh, Poul Møller, Sønderup, Poul Sørensen og Thestrup har meddelt mig, at de ønsker mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg. (Vedrørende den offentlige skolebespisning).

Medlem af folketinget Petra Petersen har meddelt mig, at hun ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Agter ministeren gennem en tilskudsordning eller ved andre foranstaltninger at sikre mindrebemidlede børnerige familier mælk til overkommelige priser?“

Medlem af folketinget Aksel Larsen har meddelt mig, at han ønsker til udenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvorledes har Danmark stemt i De Forenede Nationers politiske komité, og hvorledes agter regeringen at lade Danmark stemme i generalforsamlingen ved behandlingen af spørgsmålet om Frankrigs planlagte atomprøvesprængninger i Sahara?“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgsmål.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede udenrigsminister, for at han kan give tinget den anmeldte redegørelse.

Udenrigsministeren (Krag): Det er i denne måned ca. et år siden forhandlingerne i Paris om det store frihandelsområde mellem alle 17 vesteuropæiske lande

brød sammen, først og fremmest som følge af britisk-franske uoverensstemmelser.

Samtidig traf de seks fællesmarkedslande — Tyskland, Italien, Frankrig, Holland, Belgien og Luxembourg — deres sidste forberedelser til den gradvise praktiske virkeliggørelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, således som det officielle navn på de seks landes sammenslutning lyder. Det første skridt blev taget den 1. januar 1959, og i 1960 forestår yderligere skridt på fællesmarkedets vej mod dets mål.

På baggrund af disse to kendsgerninger: sammenbruddet af frihandelsforhandlingerne i Paris og den — trods al samarbejdsvenlig imødekommenhed fra de seks — tiltagende diskrimination over for lande, der står udenfor, tog man fra britisk-svensk side i løbet af foråret 1959 initiativ til oprettelsen af det såkaldte ydre frihandelsområde, der sigtede på at omfatte Danmark, Norge, Sverige og England samt Schweiz, Østrig og Portugal.

Dette initiativ blev oprindeligt mødt med en betydelig dansk skepsis.

Vor skepsis var hovedsagelig begrundet i tre forhold. Vi frygtede, at oprettelsen af de ydre syv ville forøge vanskelighederne ved at nå frem til den brede europæiske løsning, der såvel fra Europas og den frie verdens synspunkt som ud fra danske handelspolitiske interesser måtte være at foretrække.

Vi frygtede, at vore fundamentale og ufravigelige krav om landbrugets placering i den ny markedsdannelse på en måde, der gav ligevægt mellem landbrugs- og industriinteresser, ikke ville blive tilgodeset i tilstrækkelig grad.

Endelig ønskede vi visse hensyn taget til dansk industri, herunder mulighed for en dansk toldrevision sammenkædet med en øjeblikkelig eller gradvis afvikling af importrestriktionerne. Vi ønskede adgang til råvarer uden national forskelsbehandling samt liberale regler for den desværre nødvendige oprindelseslandskontrol.

Under debatten her i tinget i juli redegjorde jeg for denne danske skepsis samt for de indrømmelser, der var opnået under de indledende forhandlinger mellem de syv lande i Saltsjöbaden samt ved de tosidede forhandlinger om landbrugsproblemerne først og fremmest mellem Danmark og